

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 65 Pž-636/2021-2

R E P U B L I K A H R V A T S K A

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednika vijeća, Lenke Ćorić, suca izvjestitelja i Mladena Šimundića, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom Stečajna masa iza IMPERIUM d.o.o. u stečaju, OIB 87931828855, Split, Matice Hrvatske 10, odlučujući o zajedničkoj žalbi stečajnih vjerovnika CVITE UGRINA iz Trogira, Put Dragulina 76/B, OIB 41952345155, LUCIS d.o.o., Trogir, Put Dragulina 76/B, OIB 89038966528 i ANDRIJE JAKŠIĆA iz Splita, Marjanski put 3, OIB 64395014201, koje zastupa punomoćnik Ivan Krželj, odvjetnik u Splitu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-385/2020-12 od 13. siječnja 2021., u sjednici vijeća održanoj 24. veljače 2021.

r i j e š i o j e

Odbija se žalba stečajnih vjerovnika kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-385/2020-12 od 13. siječnja 2021.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-385/2020-12 od 13. siječnja 2021. ukinuta je odluka skupštine vjerovnika od 11. siječnja 2021. koja glasi: „Nalaže se novoimenovanom stečajnom upravitelju u roku od 30 dana izraditi likvidacijski stečajni plan te ga u istom roku dostaviti na uvid sudu.“

Protiv toga rješenja stečajni vjerovnici Cvita Ugrina, Lucis d.o.o. i Andrija Jakšić pravovremeno su podnijeli zajedničku žalbu zbog svih zakonom predviđenih žalbenih razloga. U žalbi u bitnom navode da je pobijano rješenje nepravilno i nezakonito jer nisu postojale pretpostavke da stečajni sud ukine odluku skupštine vjerovnika i da je stoga pogrešno primijenjena odredba članka 38.f Stečajnog zakona iz 1996., zatim da je odredbom članka 304. stavka 1. Stečajnog zakona iz 2015. jasno propisano da nije dopušteno prihvatiti plan podnesen nakon završnog ročišta, a ne nakon zaključenja stečajnog postupka do kojega je došlo zbog nedostatnosti stečajne mase ili provedbe skraćenog stečajnog postupka, pa zbog toga smatraju nepravilnim zaključak suda da u konkretnom slučaju nije dopušteno pristupiti izradi stečajnog plana samo zato što je stečajni dužnik brisan iz sudskog registra. U prilog tome pozivaju se na sadržaj obrazloženja rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-348/2020 od 9. srpnja 2020. Žalitelji zatim navode kako je u ovoj pravnoj stvari stečajni dužnik Stečajna masa iza Imperium d.o.o. koja je upisana u sudski registar i na nju se na

odgovarajući način primjenjuju odredbe Stečajnog zakona o stečajnom dužniku i njegovim tijelima, pa žalitelji ne vide razloga zbog kojih taj stečajni dužnik ne bi mogao sudjelovati u izradi pripremne osnove likvidacijskog stečajnog plana koji izrađuje stečajni upravitelj i čija je posljedica prestanak dužnika i njegovo brisanje iz sudskog registra nakon što se plan provede. Zaključno, ističu da je potpuno nejasno zašto bi odluka skupštine vjerovnika bila protivna zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika i da je učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku. Predlažu da ovaj žalbeni sud preinači rješenje tako da ostavi na snazi odluku skupštine vjerovnika ili da to rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Žalba je neosnovana.

Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredbe članka 365. stavka 2. u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u vezi s člankom 6. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13; dalje: Stečajni zakon/96) i člankom 441. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi kako je rješenjem prvostupanjskog suda poslovni broj St-246/2012 od 21. lipnja 2013. otvoren stečajni postupak nad dužnikom Imperium d.o.o. i da je nakon provedenog postupka rješenjem od 8. svibnja 2015. donesenog na temelju odredbe članka 203. Stečajnog zakona/96 taj postupak obustavljen i zaključen, dok je stečajni upravitelj ovlašten postupati po odredbi članku 63. stavku 5. tog Zakona, te da je nakon pravomoćnosti tog rješenja, stečajni dužnik brisan iz sudskog registra. Potom je na prijedlog žalitelja kao stečajnih vjerovnika rješenjem poslovni broj St-385/2020-2 od 7. prosinca 2020. određen nastavak postupka radi naknadne diobe stečajne mase iza stečajnog dužnika i rješenjem od 18. prosinca 2020. sazvana skupština vjerovnika, na kojoj su nazočni vjerovnici sa 52.376.5209 glasova „za“ i 734.389 glasova „protiv“ donijeli odluku o imenovanju novog stečajnog upravitelja i odluku kojom se nalaže novoimenovanom stečajnom upravitelju izraditi likvidacijski stečajni plan u roku od 30 dana te ga u istom roku dostaviti na uvid sudu, ali je nakon toga prvostupanjski sud ukinuo odluku o izradi likvidacijskog stečajnog plana. Ukidanje odluke skupštine na temelju odredbe članka 38.f stavka 1. Stečajnog zakona/96 prvostupanjski sud u bitnom obrazlaže pozivom na odredbu članka 3. stavka 3. ZPP-a smatrajući tu odluku rezultatom nedopuštenih raspolaganja stečajnih vjerovnika, koja zbog toga kao nezakonita ne može biti u zajedničkom interesu svih stečajnih vjerovnika.

Pravilno je stajalište prvostupanjskog suda da se nakon zaključenja stečajnog postupka i prestanka postojanja stečajnog dužnika kao pravne osobe brisanjem iz sudskog registra, više ne može odobriti i provesti stečajni plan, neovisno o tome je li ili nije održano završno ročište u provedenom stečajnom postupku. Prije svega zato što je odredbom članka 2. stavka 3. Stečajnog zakona propisano da se tijekom stečajnoga postupka može provesti stečajni plan prema odredbama glave VII. toga Zakona, a ovaj stečajni postupak je već obustavljen. Odredba istog sadržaja postojala je i u Stečajnom zakonu/96 u članku 2. stavku 2.

Nadalje, iz odredaba Stečajnog zakona koji uređuju pravne i statusne odnose stečajne mase, ne proizlazi da se na stečajnu masu primjenjuju odredbe toga Zakona o stečajnom planu. U prilog suprotnom žalitelji pogrešno smatraju da je takva primjena propisana odredbom članka 289. stavka 4. Stečajnog zakona. Naime, prema toj odredbi imovina iz stavka 1. toga članka (riječ je o zadržanim iznosima za koje su se stekle pretpostavke da se podijele stečajnim vjerovnicima, isplaćenim iznosima koji su vraćeni u stečajnu masu ili naknadno pronađenoj imovini) jest stečajna masa i na nju se na odgovarajući način primjenjuju odredbe ovoga Zakona o stečajnom dužniku i njegovim tijelima (...), a nije propisano da se primjenjuje posebna Glava VII. Stečajnog zakona o stečajnom planu. Uostalom, već iz smisla i sadržaja odredaba o stečajnom planu očito je da se one ne mogu primijeniti na stečajnu masu koja po svojoj naravi predstavlja samo imovinu, koja na temelju zakona može biti nositelj prava vlasništva i drugih prava i u čije ime i za čiji račun se mogu voditi sporovi, ako zakonom nije drukčije određeno. Stoga, žalitelji pogrešno smatraju da je stečajna masa novi stečajni dužnik na kojega se onda mogu primjenjivati i odredbe o stečajnom planu.

S obzirom na to da je predmetni stečajni postupak obustavljen zbog nedostatnosti stečajne mase (članak 203. Stečajnog zakona/96), odredbom članka 293. stavka 4. Stečajnog zakona koji se na temelju odredbe članka 441. stavka 2. tog Zakona primjenjuje i na stečajne postupke u tijeku, stečajni upravitelj može i nakon obustave i zaključenja stečajnog postupka u ime stečajnog dužnika, za račun stečajne mase nastaviti s unovčenjem imovine dužnika i s ostvarenim sredstvima postupiti prema odredbi iz članka 133. tog Zakona. Ta odredba, pak, upućuje samo na odgovarajuću primjenu odredaba članaka 229. do 234. te članaka 247. do 285. ovoga Zakona. Dakle, opet ne propisuje primjenu odredaba o stečajnom planu.

Iz sadržaja žalbe proizlazi kako žalitelji smatraju da je provođenje stečajnog plana, između ostalog, potrebno da bi stečajna masa prestala postojati. Međutim, ni stečajni plan nad stečajnim dužnikom ne provodi se radi toga cilja, jer sam stečajni postupak vodi do prestanka stečajnog dužnika, tako da se istovremeno otvori i zaključi ako stečajna masa nije dovoljna ni za podmirenje troškova postupka, obustavi zbog nedostatnosti stečajne mase za podmirenje troškova stečajnog postupka ili za ispunjenje ostalih obveza stečajne mase ili zaključi nakon provedene završne diobe i održanog završnog ročišta. Dakle, za prestanak stečajnog dužnika nije potrebno provoditi stečajni plan. Tako je i odredbom članka 289. stavka 8. Stečajnog zakona propisano da će nakon provedbe naknadne diobe sud donijeti rješenje o zaključenju stečajnoga postupka, a člankom 438. stavkom 2. tog Zakona da se stečajna masa briše iz sudskoga registra na temelju rješenja suda i da će sud donijeti rješenje o brisanju stečajne mase po službenoj dužnosti nakon pravomoćnosti rješenja o zaključenju stečajnoga postupka.

Nadalje, valja istaknuti da žalitelji pogrešno shvaćaju pojam „likvidacijski stečajni plan“ koji nije uređen zakonom, ali ga poznaje pravna teorija i tumači kao jednu vrstu stečajnog plana kojemu je cilj likvidacija poduzeća stečajnog dužnika (uključujući i stečajnog dužnika kao njegovog nositelja, ako je stečajni dužnik trgovačko društvo) kroz stečajni plan kojim bi se bitno povećala stečajna masa u odnosu na unovčenje stečajne mase u redovnom postupku (npr. ispunjenjem postojećih ugovora), pa je zbog toga potrebno odrediti privremeni nastavak poslovanja prije unovčenja stečajne mase i podjele vjerovnicima. Dakle, ne radi se o planu čiji bi jedini cilj bio prestanak stečajnog dužnika, jer do toga, kako je naprijed obrazloženo, dolazi već zaključenjem ili obustavom stečajnog postupka.

Konačno, tvrdnja žalitelja da bi se institut stečajnog plana mogao provesti u ovom konkretnom slučaju zato što nije održano završno ročište je primjer pogrešnog tumačenja zakona, tako da se pojedine odredbe promatraju izdvojeno i neovisno o smislu i cilju zakona i pojedinih pravnih instituta koje taj zakon uređuje. Završno ročište u ovom postupku nije održano zato što je postupak obustavljen zbog nedostatnosti stečajne mase za ispunjenje ostalih obveza stečajne mase (članak 294. Stečajnog zakona), pa to samo po sebi ne daje nikakvu mogućnost i pravo na predlaganje izrade stečajnog plana. S druge strane, kada se odredbom članka 304. stavka 1. Stečajnog zakona propisuje da se neće uzeti u obzir stečajni plan koji se podnese sudu nakon završnoga ročišta, to znači da je stečajni postupak tada već u onom stadiju kada se više ne može provesti nikakav stečajni plan jer su ciljevi stečajnog postupka ispunjeni: imovina stečajnog dužnika je unovčena i podijeljena vjerovnicima (članak 2. stavak 2. Stečajnog zakona).

Prema tome, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da odluka skupštine vjerovnika predstavlja nedopušteno raspolaganje pojedinih stečajnih vjerovnika i da je zbog toga nezakonita. Već samim time ona ne može biti u zajedničkom interesu svih vjerovnika, pa je prvostupanjski sud pravilno i zakonito ukinuo tu odluku na temelju ovlaštenja iz članka 38.f Stečajnog zakona/96.

Pobijano rješenje sadrži valjane i jasne razloge o svim bitnim činjenicama, pa nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a, na koju ukazuju žalitelji.

Neovisno o naprijed navedenom, iz podataka u spisu proizlazi kako u ovom konkretnom slučaju uopće nije pronađena naknadna imovina niti su se ispunile ostale pretpostavke za naknadnu diobu stečajne mase, nego da su žalitelji, kao novi stečajni vjerovnici kojima je raniji stečajni vjerovnik ustupio dijelove svoje tražbine, po uputi tog vjerovnika, umjesto njemu kao ustupitelju tražbine, naknadu za ustupanje tražbine uplatili u stečajnu masu. Bez potrebe ulaženja u motive i svrsishodnost tih pravnih radnji kojima se zapravo fingira postojanje stečajne mase da bi se nastavio ovaj stečajni postupak, valja ponovo naglasiti da ne postoje osnovne zakonske pretpostavke za provođenje stečajnog plana nad stečajnom masom. Stečajna masa nije stečajni dužnik nego imovina ostala iza stečajnog dužnika kojoj se po zakonu priznaje pravna osobnost zbog potrebe rješavanja eventualnih pravnih odnosa koji nisu riješeni do obustave ili zaključenja stečajnog postupka.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih se rješenje pobija, a ni oni na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti valjalo je na temelju odredbe članka 380. stavka 1. točke 2. ZPP-a u vezi s člankom 10. Stečajnog zakona odbiti žalbu i potvrditi prvostupanjsko rješenje.

Zagreb, 24. veljače 2021.

Predsjednik vijeća
Dubravka Matas

Broj zapisa: **eb2f8-17fcc**

Kontrolni broj: **0f44c-5e0b2-b688a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DUBRAVKA MATAS, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.